

နီကိုရဲ

မိန်းမ

အလွဲများ

ဆံကေသာ

'ရည်ရွယ်ဦး' ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ရဲ့ နာမည်ကြီး ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပြောလို့ မင်း သိပ်လွန်သွားပြီလို့ တော့ မထင်ပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ အစတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ ဆင်းရဲသား နည်းနည်းပေါတော့ ဘေးရပ်ကွက်က လူတွေက နှိမ်ချင်တယ်။ ဒီရပ်ကွက်မှာ နေပါတယ်လို့ ပြောရုံနဲ့ တင် လူကို မျက်လုံးနှိမ့် ကြည့်ချင်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ကလည်း ဆိုးတာလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ လူငယ်တွေက နေ့စဉ် ရိုက်ပွဲဆိုးပွဲ ရှိပြီး မိန်းမတွေက နေ့စဉ် ရန်ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်။ ပဲပြုတ်သည် ၊ အထမ်းသည် ၊ မုန့်မျိုးစုံခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ရောင်းတဲ့ သူတွေများ တဲ့ ရပ်ကွက်၊ ကလေးရော ခွေးပါများ တဲ့ ရပ်ကွက်၊ အလှူခံလာရင် အများ ဆုံး ငါးဆယ်ထက် ကျော်မထည့်နိုင်။ ရပ်ကွက် မြေတူး မြေသယ်၊ သစ်ပင် ခုတ်၊ မြောင်းတူးတာတို့ ၊ အိမ်သာကျင်းတူးတာတို့ ၊ ရေစည်လှည်း တွန်းတာတို့ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲသာ လာရှာ။ လုပ်ချင်တဲ့ လူတွေက တစ်သန်းလောက်ရှိနေတော့ ဘေးရပ်ကွက်ကလူတွေက နှိမ်ချင်တာပေါ့။

အသက်နည်းနည်းရတဲ့ လူကြီးတွေကလည်း လမ်းထိပ်မှာ ကျားထိုး၊ ညနေခင်းမှာ ချက်အရက်သောက်၊ မိန်းမတွေနဲ့ ဆယ်နာရီလောက်မှာ ရန်ဖြစ်၊ အဲဒီလို ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးပါ။ ကျွန်တော်ကတော့

ကျွန်တော့် ရပ်ကွက်ကလေးကို ချစ်တယ်ဗျာ။ လူဆန်တဲ့ လူတွေနေတဲ့ နေရာကလေးလို့ ထင်တယ်။ နေ့စဉ် ရင်ခုန်သံတွေကို အန်ထုတ်နေရတဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးလို့ ထင်တယ်။

ဒါနဲ့ 'ရည်ရွယ်ဦး' တို့ ပြောင်းလာကြရော...

သူတို့ အိမ်ပြောင်းလို့ ပစ္စည်းတွေသယ်ကြတော့ အဲဒီလူကြမ်းတွေထဲ မှာ ကျွန်တော်လည်း ပါတာပေါ့။ ဗီရိုကြီးတွေ၊ ခုတင်တွေ၊ ကုလားထိုင် တွေ၊ တီဗွီတွေကို အိမ်ပေါ်တင်ကြရတာ။ ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ပဲ လုပ်ကြတာပါ။ ရည်ရွယ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရော လုပ်နေတဲ့ ကောင်တွေအားလုံး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကို တက်ကြွသွားကြ တာ မပြောနဲ့ တော့၊ အလေးပင်ဆုံးဆို တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုချည်း အလှအ ယက် ပိုင်းမကြတော့တာ။ ကျွန်တော်လည်း အလေးဆုံး သေတ္တာကြီးတ စ်လုံးကို ကျုံးမတာပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ကလေးလို့ ပဲ ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ယောက်ျားဆိုတာ ဒါပဲဆိုတာကို ကိုယ်သယ်တဲ့ ပ ့စ္စည်းတွေနဲ့ ပြချင်စိတ် အလိုလိုကို ဖြစ်လာကြတာ...။

ရည်ရွယ်ဦးကို ချောတယ်လို့ တော့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့် ယဉ်တယ်ဗျာ။ သူ့ဆံပင်တွေက သူ့ခြေသလုံးနားအထိ ရှိတယ်ဗျာ ။ သူ နာမည်ကြီးတာကလည်း ဒါပါပဲ။ သူ လမ်းလျှောက်သွားရင် ဒီ ဆံပင်တွေကြောင့် သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်တဲ့ သူ မရှိသလောက်ပဲ။

သူ့ဆံပင်တွေက အလုံးကြီးကြီး၊ ပြီးတော့ ဖြောင့်စင်းပြီး နက်မှောင် နေတာပဲဗျာ။ သူ့ဆံပင်တွေကို နှစ်ဖက်ခွဲပြီး ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားရင် အဲ ဒီဆံပင်နဲ့ တင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ လည်ပင်းကို ရစ်ပြီး သတ်လို့ ရတယ်။ ဒီအတိုင်း ကျောမှာ ချထားပြီး လျှောက်သွားရင်လည်း သူ့ဆံပင်တွေကို သူ့ခေါင်းက နိုင်မှ နိုင်ပျဲမလားလို့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိတာ အခါခါပါပဲ။

ရည်ရွယ်ဦးကလည်း သူ ဘာလှသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိတယ် ခင်ဗျ။ အဝတ်အစားကို ရိုးရိုး ယဉ်ယဉ်ကလေးဝတ်ပြီး သူ့ဆံပင်တွေကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အမြဲတမ်းပြင်ပြီး လမ်းထွက်လေ့ ရှိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် ဘာလှတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်သိဖို့ လိုတယ် လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။ သူ့အသားအရေကတော့ ညိုညိုစိမ့်မိမ့်ပါ။ လက်မောင်းမှာ လည်း အမွေးကလေးတွေ ခပ်ရေးရေးနဲ့ ။ ဒါပေမယ့် နူးညံ့မှု ရှိမယ်ဆိုတာကိုတော့ တစ်သန်းကြေးလောက် လောင်းချင်တယ်ဗျာ။

သူတို့ အိမ်က အိမ်သာကျင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ တူးတာပါ။ အောင်တိုးကတော့ ကျွန်တော့်အဖော်ပေါ့လေ။ ဘီအီးကလေး မော့လိုက်၊ မြေကြီးတူး၊ မြေသယ်လိုက်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ခဏနားတုန်း သူက ကျွန်တော်တို့ ကို အအေး နှစ်ပုလင်း လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ကြီးကို ဖြစ်သွားတာပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း ဘာကြောင့် မှန်း တော့မသိဘူး။ အရမ်း ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ ဒီလို ဂရုစိုက်တာမျိုး တစ်ခါမှ မခံဘူးလို့ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။

ရည်ရွယ်ဦးလာပေးတဲ့ အအေးပုလင်းကို လှမ်းယူတော့ ကျွန်တော် အသက်ကို အောင့်ထားမိတယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အရက်နံ့ကို သူ ရသွားမှာ စိုးလို့ ပါ။ နောင်ကို အရက်မသောက်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုပါပဲဗျာ... ယောက်ျား လေးတွေဟာ အချစ်နဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ့်ဘက်က အရင်ဆုံး ရှုံးကြစမြဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က အအေးပုလင်းကိုကိုင်ပြီး ငိုနေ ပေမယ့် အောင်တိုးကတော့ ရွံ့စေးတွေပေနေတဲ့ သူ့လက် ကြီးနဲ့ အအေးပုလင်းကို အားရပါးရ မော့တယ်။

"ဟေ့ကောင်... ဘေကြီး သောက်လေကွာ"

ကျွန်တော် သူပေးသွားတဲ့ အအေးပုလင်းကို ရွံ့စေးတွေပေနေတဲ့ လက်နဲ့ မသောက်ဝံ့ဘူး ဖြစ်နေတာ။ လက်ဆေးစရာ ရေကလည်း ဘယ်ရှိမှာ တုံး။ သွားလည်း မတောင်းချင်ဘူးဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်လုံချည်ကို ပုလင်းနဲ့ လက်ကြားမှာ ခံပြီး မော့ရတယ်။ အဲဒီအအေးလည်ချောင်းထဲ ကနေ ဖြတ်စီးသွားကတည်းက ကျွန်တော် သိလိုက်တာ ကတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်နေမိပြီ ဆိုတာပဲ။

"ခဏနားရင် ထမင်းစားကြရအောင်နော်"

"ဗျာ"

"ခဏနားရင်...ထမင်းစားရအောင်လို့ "

"ဟာ.. ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဝယ်စား..."

"အို...မဟုတ်တာ၊ ရည်ရွယ်က အားလုံး ချက်ပြီး ပြင်ပြီးနေပြီ၊ ဒီမှာပဲ စားကြပါ၊ မလုပ်ပါနဲ့ "

သူက နောက်ဖေးပေါက်က ကိုယ်လေးတစ်ပိုင်း ထွက်ပြီး ပြောတာပါ။ ခေါင်းကို ငဲ့ထားတော့ ဆံပင်တွေက ဘေးမှာ တွဲလွဲကျလို့ ။ သူ့အပြုံးက ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို ဖောက်ပြီး နှလုံးသားထဲ ရောက်သွားတာပဲ။

သူက အိမ်ပေါ်မှာ စားဖို့ ခေါ်ပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ ဘယ်စားဝံ့မှာလဲဗျာ။ ရေကပြင်မှာ ပဲ စားဖို့ တော်တော် တောင်းပန်ယူရတယ်။ ဟင်းက ကြက်သားနဲ့ ဗူးသီး၊ ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ချက်နဲ့ အာပြခြောက်ကို ငရုတ်သီးခြမ်းနဲ့ ကြော်ထားတာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထမင်း နှစ်လုံး ချက်ကို ကုန်အောင် စားတာကို ရည်ရွယ်ဦးက အရမ်း ဝမ်းသာနေလေရဲ့ ။ ဒီကကောင်တွေက အိမ်မှာ ဆို မျှစ်ကြော်တို့ ၊ ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းတို့ လောက်တောင် အနိုင်နိုင်ကောင်တွေ မဟုတ်လား။ နာရီဝက်လောက် န

တံပြည်ရောက်သွားတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။

သိပ်မကြာဘူး ရည်ရွယ်ဦးက နာမည်ကြီးသွား တာပဲ။

တခြားရပ်ကွက်က ကောင်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို သိပ်မနှိမ် ကြတော့ဘူးဗျ။ အထူးသဖြင့် ရည်ရွယ်ဦးနဲ့ တစ်လမ်းတည်းနေတဲ့ ကျွန် တော့်ကို နည်းနည်းလေးစားလာ ကြတယ်။ ကလီယိုပထွာကြောင့် သူ နိုင်ငံ နာမည်ကြီးသလိုပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ရည်ရွယ်ဦးကို ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလို့ ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့။

ကျွန်တော့်အကြောင်းလည်း ပြောရဦးမယ်။

ပြောရမယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းလေးရယ်ပါ။ အမေဆုံးသွားပြီးတော့ အဖေက နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ် ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က အဒေါ်နဲ့ နေရတယ်။ အဒေါ်နဲ့ သူ့ယောက်ျားကလည်း နေ့တိုင်းကို ရန်ဖြစ်တယ်ဗျာ။ သူတို့ ရန်ဖြစ်စရာ အကြောင်းအရာက တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုန်တယ် လို့ ကို မရှိ ဘူး။ ရန်အဖြစ်နိုင်ဆုံး နီဗယ်လ်ဆုပေးရင် သူတို့ ကလွဲပြီး တခြားလူ ရစ ရာအကြောင်း ရှိမှာ ကို မဟုတ်ဘူး ။

ကျွန်တော်က စာမည့်ပေမယ့် ပညာရေးက ၈ တန်းနဲ့ ပဲ ဆုံးသွား တယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ ဘယ်သူကမှ ဘာမှ လည်း ထွေထွေထူးထူး မအံ့ဩကြ၊ မပြောကြပါဘူး။ အဒေါ်ကတော့ 'ဒါ ဆိုလည်း ရေစည်လှည်းတွန်းပေါ့' လို့ ပြောတယ်။

ဆယ့်ကိုးနှစ်မှာ ထောင်နှစ်နှစ်ကျတယ်။

အပေါင်းအသင်းကောင်းလို့ အိမ်ဝင်ဖောက်တဲ့ ဆီမှာ ပစ္စည်းတွေ သ ယ်ပေးတဲ့ အမှုနဲ့ တစ်ခါတည်း တန်းမိတာကိုး။ ထောင်က ထွက်လာ

တော့ ကျွန်တော် ရိုးရိုးပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို လန့်နေကြတယ်။ လူမိုက်လိုလို ဘာလိုလို ဆက်ဆံကြတယ်။ တချို့ကောင်လေးတွေ ဘာတွေဆို ကျွန်တော့်ကို ကျွတ်ပြီး အရက်တိုက်တာတို့ အကူအညီတောင်းတာတို့ ရှိတယ်။ တခြားရပ်ကွက်က နည်းနည်း မိုက်တဲ့ ကောင်တွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကျွတ်ကြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မှီ နီးပြီး လူမိုက်လုပ်နေခဲ့တာ။ တစ်ခါတလေ ထိုးရ ကြိတ်ရတာလေးတွေ၊ မိုက်ကြေးခွဲရတာလေးတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဒါကလည်း အကူအညီလိုမှ ပါ။ ကျွန်တော့် ဘာသာ ဆိုရင်တော့ ကြုံရာ အလုပ်ကလေးလုပ်၊ ညနေ ဘီအီးကလေးသောက်၊ အဒေါ်တို့ လင်မယား ရန်ဖြစ်တာ နားထောင်ပြီး အိပ်တာများပါတယ်။

အခုတော့ အဲဒါတွေကို လုံးလုံးကို မလုပ်ချင်တော့ပါဗျာ။

အချစ်ဆိုတာ လူ့ဘဝကို နူးညံ့အောင် ပြုပြင်ထိန်း ကျောင်းတဲ့ အကောင်းဆုံးဆေး မဟုတ်လား။ သူ့ကို ချစ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိနေချင်တယ်။ နူးနူးညံ့ညံ့နဲ့ ရည်ရည်မွန်မွန်လည်း ဖြစ်ချင်နေတယ်။ သူ့ကို စော်ကားတဲ့ သူ မရှိသရွေ့ လူမိုက်မလုပ်တော့ဘူးလို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ဒါပေမယ့် ထိုင်နေကျ သင်္ဃန်းကျွန်းဘူတာက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတော့ ကျွန်တော် ထိုင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း အကြောင်းနှစ်ချက် ရှိတယ်။ ရည်ရွယ်ဦးက ဘူတာ ကားဂိတ်ကနေ ကျောင်းသွားဖို့ ကားစီးတတ်တော့ သူ့ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်တာရယ်၊ သူ့ကို နှောင့်ယှက်မယ့်သူရှိရင် အကူအညီ ပေးချင်တာရယ်ကြောင့် ပါ။

ဒုတိယအချက်ကတော့ မအောင်မြင်ပါဘူး။ သူ့ကို နှောင့်ယှက်မယ့်

သူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ သူလာရင် လူတွေက ဂရုတစိုက်နဲ့ အကူအညီ ပေးချင်ကြသူတွေ များ ပါတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေကို မြင်လိုက်ရင်ပဲ လူ တော်တော်များများက လိမ္မာယဉ်ကျေးသွားကြတယ်။ သူက တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင် သေပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက် ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်က လက်မလျှော့ပါဘူး။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထွက် သူက ကျောင်းတက် ဖို့ ကားဂိတ်ကိုအလာ လမ်းမှာ ဆုံကြတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့် ပြီး ခေါင်းကလေး တစ်ချက်ငဲ့လို့ ပြုံးပြတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် သေပြီပေါ့။

အဲဒီအပြီးကို ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဘော်ဒါတွေကလည်း မြင်သွား တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်း နာမည်ကြီးသွားတယ်။ ဟို လူက စ, ဒီလူက မေးနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ ဘဝမှာ ဒီလောက် တစ်ခါမှ မချုံ့မြိန်ခဲ့ ဖူးပါဘူး။ အဲဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော် ဆရာကြီးပဲ။

ပိုဆိုးသွားတာက နောက်သုံးရက်လောက်ကြာ တော့ သူက ကျွန်တော် ထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်တယ်။

ဓာတ်လိုက်သလိုပဲဗျာ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်သွားတာပဲ။

ဘူတာမှာ ဆူညံနေတဲ့ အသံတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကမ္ဘာမှာ တိတ် သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ညှို့တောင့်မိနေတဲ့ သားကောင်လို သူ့ရှေ့ကို ရောက်သွားတယ်။ မျက်လုံးတွေအများကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ မှန်း သိတော့ ထူပူပြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းကို မသိတော့ဘူး။

သေချာတာကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီလိုလူ တွေ အများကြီး အ

ကြည့်ခံရတာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ရှိပါတယ်။

"မနက်ဖြန် အားလားဟင်"

"ဗျာ"

"မနက်ဖြန် အားလားလို့ "

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ ရင်တွေတုန်လွန်းတော့ စကားပြောတွေ ဘာတွေလည်း မမှန်ချင်တော့ဘူးဗျာ။

"အိမ်ရှေ့က အုန်းမြစ်ကြီး တူးပစ်ချင်လို့ မနက်ဖြန် လာခဲ့နော်"

ကျွန်တော် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်မိသလား၊ 'ဟုတ်ကဲ့' လို့ ပဲ ပြောလိုက်မိသလား မမှတ်မိတော့ဘူးဗျာ။ တစ်ချက်ပြီးပြီး သူထွက်သွားတာပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲကိုပြန်ဝင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဟာ ဆူညံသွားတာပဲ။ ဝိုင်းမေးလိုက်ကြတာလည်း စုံလို့ ။ ကျွန်တော်ကလည်း အုန်းမြစ်တူးဖို့ ကိစ္စကို အသာထားပြီး 'မနက်ဖြန် သူ့အိမ်ကို လာခဲ့ဖို့ ခေါ်တယ်' လို့ ပဲ ပြောတော့ အားလုံး အံ့ဩကုန်တာပေါ့။ ကြားတဲ့သူကလည်း ကြားလိုက်တယ်လို့ ထောက်ခံကြတော့ ဒီစကားကပဲ တရားဝင် ဖြစ်သွားတယ်။

တချို့ကလည်း ချီးကျူးကြ၊ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးကြနဲ့ တချို့ကလည်း မနာလိုတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြပေါ့လေ။ ရည်ရွယ်ဦးက ဒီဘူတာကား ဂိတ် မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောတာမဟုတ်တော့ ဒီနေ့အတွက် တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဟီးရီးပေါ့။ ပြောရင်းပြောရင်း နောက်ဆုံး 'အဆင့်အတန်းတွေ ဘာတွေ တွေးမနေနဲ့ ၊ သူ့ဘက်ကပါရင် ခိုးပြေးကွာ' ဆိုတဲ့ အဆင့်ထိ ရောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း စကားတစ်ခွန်းကို ညာရင်းနဲ့ ဘေးက အထင်ကြီး မှုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်သွား တယ်။ လူဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာရင်းနဲ့ ပဲ ဘဝကို နေပျော် အောင်လုပ်နေတဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်လား။

နောက်နေ့ကျတော့ ပုဆိန်တစ်လက်၊ ငန်းပြား တစ်ဖက်နဲ့ သူတို့ အိမ်ကို သွားရတယ်။ အိမ်ရှေ့ခြံထောင့်က ခုတ်ပြီးသား အုန်းပင်ရဲ့ လက်ကျန်အမြစ် ကြီးကို ဖြိုရတာ။ ပင်ပန်းလိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့။ ခု တ်ရ တူးရ အခက်ဆုံး က ဝါးရုံပင်မြစ်ရယ် အုန်းမြစ်ရယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို လည်း မတွေ့ရပါဘူး။ သူ့အဖေကြီးနဲ့ တွေ့ပြီး အလုပ်လုပ်ရတာ။ အဘိုးကြီးက ခပ်ဝဝ ပုပု ဂင်တိုတိုနဲ့ ခင်ဗျ။ စကားပြောရင်လည်း နည်း နည်းစဉ်းစားပြီးမှ ပြောတတ် တယ်။ အိမ်ပြောင်းတုန်းက မတွေ့ပါဘူး။ အခုမှ ပဲ တွေ့ရတာ။

ပင်ပန်းတာတော့ မပြောနဲ့ တော့ဗျာ။ သူ့မျက်နှာ တစ်ချက် တွေ့ရင် တော့ အမောပြေသွားမလားပဲ။ ဒါပေ မယ့် သူ ထွက်မလာပါဘူး။ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ လည်း ထမင်းစား လာမခေါ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ခုတ်ပြ၊ တူးပြ၊ ဖဲ့ပြရတာကို မောလို့ ။ ဒါပေမယ့် လ က်ဖက် သုပ်တစ်ပွဲနဲ့ ရေနွေးအိုးတစ်အိုးတော့ ရောက်လာပါတယ်။ ကွမ်းတစ်ယာ ရေတစ်မှုတ်နဲ့ ကိုဗျတ်ဝိက သူ သုပ်ပေးတာ နေမှာ ပဲဆို ပြီး တစ်ဇွန်းစားလိုက် 'ဇီ' ခနဲ အုန်းမြစ်ကြီးကို ပေါက်ချလိုက်နဲ့ ကိုင်ပစ် လိုက်တာ နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်မှာ အားလုံး ရှင်းသွားရော။

"ဘယ်လောက် ပေးရမလဲကွ"

အဘိုးကြီးက နည်းနည်းအားနာနေတဲ့ လေသံနဲ့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိဘူးကြီးကို ဖြစ်နေတယ်။

တခြားလူ ဆိုရင်တော့ တစ်ထောင်လောက် ပစ်တောင်းပစ်လိုက်မှာ ပေါ့
။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ငွေဆိုတဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို ရောက်
မလာဘူး ဖြစ်နေတာမို့ ဘာပြောရမှန်းကို မသိဘူး။

"နေပါစေ ဦးလေးရာ...ကျွန်တော်က ကူညီတာပါ"

"ဟာ... မဟုတ်တာကွာ... ဒီလောက်ပင်ပန်းတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ပြောပါ
ကွ"

"ကျွန်တော် ကူညီတာပါ"

သူက အားနာ၊ ကျွန်တော်က အားနာနဲ့ နှစ်ယောက် လုံးလည်ချာ
လည်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံး အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ငွေနှစ်ထောင် အ
တင်းထိုးထည့်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ တင် ကျွန်တော် တန်ဖိုးနဲ့ ကျေးဇူး
ကွာသွားမှန်းကို သိတာ။ ငွေနဲ့ စေတနာအင်အား ဘယ်လောက်ကွာ
တယ်ဆိုတာကို သိသွားတာ။ ကျွန်တော် အဲဒီငွေနှစ်ထောင်ကို အတင်းပြ
န်ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ.. ကျွန်တော် လိုချင်တာက
ငွေနှစ်ထောင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်က သူ့သမီး ရည်ရွယ်ဦးနဲ့ ပတ်သ
က်ရင် စေတနာရှိတယ်ဆိုတာပဲ သူတို့ သိစေချင်တာ။ စေတနာရဲ့ အင်
အားက တစ်ခါတစ်ခါမှာ ငွေထက် အစွမ်းထက်တယ် မဟုတ် လား။

နောက်တစ်နေ့ ဘူတာကားဂိတ်မှာ ရည်ရွယ်ဦး ကားလာစီးတော့
ကျွန်တော့်ကို လှည့်တောင်မကြည့်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေ
တဲ့ ဘော်ဒါတချို့က ဘာသဘောလဲပေါ့လေ။ 'ဒါကတော့ သူ့သိက္ခာ၊ ကို
ယ့် သိက္ခာပေါ့ကွာ' လို့ ကျွန်တော် ဖြေလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဒီကောင်
တွေလည်း အထာကျသွားကြတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း သိရတာက သူ့အဘိုးကြီးက သင်္ဘောသားတဲ့ ။ အိမ်
ပြောင်းလာတုန်းက မပါဘဲ အခုမှ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာတာဆိုပဲ။

သူက ပုပ္ပဝေဆိုတော့ သူ့ကို ရပ်ကွက်က 'သင်္ဘောသီး' လို့ အမည်ပေးကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မကျေနပ်တဲ့ ပုံစံနဲ့ 'ငါ့ရှေ့မှာ မခေါ်နဲ့ ကွာ' ဆိုတော့ ဟိုကောင်တွေလည်း ငြိမ်သွားတာပါပဲ။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတဲ့ ကိစ္စက ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဘူတာက ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ရည်ရွယ်ဦး အလာကို ငေးကြည့်ဖို့ စောင့်နေတုန်း အောင်တိုးက ပြေးဝင် လာပြီး...

"ဘေကြီး မင်းကောင်မလေးကို ဟိုဘက်လမ်း ကကောင်တွေ လိုက်ပြဿနာရှာနေတယ်"

အောင်တိုးစကားသံဆုံးတာနဲ့ ကျွန်တော် ခွေးခြေခုံကို ကောက်ဆွဲပြီး ပြေးထွက်တာပဲ။ လမ်းမှာ တွေ့ရတာက မဖွယ်မရာပါ။ ဟိုဘက်လမ်းက မင်းသန်းဆိုတဲ့ ကောင်က ရည်ရွယ်ဦးအနားကို ကပ်ပြီး စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောလို့ ။ နောက်မှာ ကလည်း လူမိုက်လို့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ခေါ်သူ သုံးယောက်က ကပ်လိုက်လို့ ။ ရည်ရွယ်ဦးကတော့ ကျားအလိုက်ခံရတဲ့ သမင်မလေးလိုပဲ။ ကျွန်တော် လက်ထဲက ခွေးခြေခုံကို မြှောက်ပြီး အဲဒီအုပ်စုထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်တယ်။

ကျန်တာတွေတော့ ကျွန်တော်လည်း သိပ်မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ထိုးကြ၊ ရိုက်ကြ၊ ဆွဲကြ၊ အော်ကြနဲ့ ဆိုတော့ အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးကုန်တာကိုး။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ခေါင်းငါးချက် ချုပ်ရတယ်။ နှုတ်ခမ်းပေါက်ပြီး ညာဘက်မျက်လုံး ပိတ်သွားတယ်။ ဟိုဘက်က လေးယောက် လည်း ဘယ်ခေလိမ့်မလဲ။ သွားကျွတ်တဲ့ ကောင်က ကျွတ်၊ လက်ကျိုးတဲ့ ကောင်က ကျိုး၊ ခေါင်းကွဲတာတော့ အားလုံးပဲ။

သူတို့ ကစပြီး ကျွန်တော့်ကို အမှု ဖွင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံ

ရောက်ကတည်းကိုက ရည်ရွယ်ဦးတို့ အဖေက အားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်။ ဆေးဖိုးဝါးခကအစ အကုန်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ပြီးတော့ သူ့သမီးကို နှောင့်ယှက်သူတွေကို ကျွန်တော်က ဝင်ကူညီတာမို့ နှောင့်ယှက်မှုနဲ့ ပြန်တရားစွဲတော့မှ ဟိုဘက်က လျှော့သွားပြီး အမှုပြေငြိမ်းတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံက ဆင်းတော့ တော်တော် နာမည်ကြီးနေပါပြီ။

ရည်ရွယ်ဦးရဲ့ အဘိုးကြီးကတော့ သူ့ခြံထဲက အုန်းမြစ်ကို တစ်ပြားမှ မယူဘဲ တူးပေးတာရယ်၊ သူ့သမီးရဲ့ အရှက်ကို အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်တာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေး သဘောကျ ဦးစားပေးပါတယ်။ သူ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လည်း ကျွန်တော့်ကို အပ်ပါလေရော။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ရည်ရွယ်ဦး ကားဂိတ်အသွားအပြန် ကိုယ်ရံတော်ရာထူးကို အော်တိုမစ်တစ်ခန့်ခြင်း ခံရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်ကောင်တွေကြားမှာ တော့ ကျွန်တော်က ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုလို သူရဲကောင်းလိုလိုနဲ့ ပြောမဆုံးဖြစ်နေကြတာခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကလည်း အရင်တုန်းကလို ခပ်ပေပေ မနေတော့ဘဲ အနေအထိုင်ကို ထိန်းတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ကြုံရာအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ ဦးဖောင်းတို့ တွင် ခုံမှာ ဝင်လုပ်တယ်။

ဒါတွေအားလုံးက ရည်ရွယ်ဦးအတွက် ရည်ရွယ်တာဆိုပါတော့။

ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့ရတဲ့ လမ်းမှာ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ ဆံပင်တွေ အနားက ကပ်ပြီးလိုက်လာတယ်။ သူ့ဆံပင် အနံ့က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဆွဲဆွဲယမ်းတတ်တယ်ဗျာ။ တစ်ခါတလေဆို သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး သူ့ဆံပင်တွေကို ဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲထည့် အားရပါးရ ပွေ့ဖက် နမ်းပစ်လိုက်ချင်တဲ့ အထိပဲ။ စိတ်ကို တော်တော်ကြီးကို ထိန်းထားရတာ။

ဂိတ်မှာ ထွက်ကားမရှိတဲ့ အခါဆို ကျွန်တော်နဲ့ သူ ကြုံရည်ဆိုင်မှာ အတူထိုင်စောင့်လေ့ရှိတယ်။ ဟိုကောင်တွေကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲက ငေးရင်း ကျွန်တော့်ကို အားကျလို့ ပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ တွယ်ခဲ့ကြ တဲ့ ကောင်တွေကလည်း ရစ်သီရစ်သီ လုပ်ပေမယ့် ဘာမှ တော့ ထပ်မ နှောင့်ယှက်ရဲတော့ပါဘူး။

ဂိတ်ကိုလာတဲ့ လမ်းမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော်က စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ ပြောဖြစ်ကြရင်လည်း လူမှုရေးစကားလောက်ပါပဲ။ 'ကား သိပ်ကျပ်မ လား မသိဘူး' တို့ ၊ 'ပတ်စီးတဲ့ လူတွေက အရမ်းများ တာပဲ' တို့ ၊ 'အကြွေမရှိဘူး ထောင်တန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဂိတ်ရောက်ရင် အကြွေ လဲပေးပါဦး' တို့ လောက်ပဲရှိတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အစကတည်း က စကားနည်းတဲ့ သူဆိုတော့ စပြောဖြစ်တာ ရှားပါတယ်။

တလောက သူ လမ်းလျှောက်လာရင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ဟပ်ထိုး ဟပ် ထိုးဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ထိန်း လိုက်ရတယ်။ အဲဒီတစ်ကြိမ်ကလွဲလို့ သူ့အသားကို ကျွန်တော် ထိတာ မ ရှိပါဘူး။ နေပူလို့ ထီးထုတ်ဆောင်းရင်တောင် ကျွန်တော်က ထီးရိပ် လွတ်တဲ့ နေရာက လိုက်ပေးတဲ့ ကောင်ပါ။ ဟုတ်တယ် လေ... တရားဝင်ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ထီးထဲ အတူဆောင်းလို့ ဘယ်ရပါ့မ လဲ။

တစ်နေ့ဗျာ...ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့တဲ့ လမ်းမှာ သူက ကျွန်တော့်ကို စာအိတ်တစ်အိတ် လှမ်းပေးတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြော င်နေတာပေါ့။

"ဘာလဲဟင်"

"သူ့အတွက်ပေးတာ ယူလေ"

ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ 'ဖျစ်' ခနဲမြည်ပြီး ကျွန်တော့် ကမ္ဘာက ခဏ ပျောက်သွားသလိုမျိုးကြီး ဖြစ်သွားတာမို့ တော်တော်ကြာကြာကြီး သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိတော့ သူက စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်သွားဟန်တူပါတယ်။

"ယူပါဆိုနေမှ ပဲ ရော့"

ကျွန်တော် တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ စာအိတ်ကို လှမ်းယူရင်း တန်ဆောင် တိုင်ပွဲတုန်းက လမ်းထဲမှာ ပြတဲ့ ဗီဒီယိုကားထဲက လေထီးတပ်သားတွေ လေယာဉ်ပျံပေါ်က ခုန်ချသလိုမျိုးကြီး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေမိတယ်။ သတိရ မိတော့မှ သူပေးတဲ့ စာအိတ်ကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း သူ့ကိုလည်း မကြည့် ရဲတော့ဘူး။ လမ်းချည်း ဖိလျှောက်နေမိတာပဲ။

ဂိတ်ရောက်လို့ ကားထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကို ရင်ဘတ်က အိတ်ကိုဖိရင်း ပြေးခဲ့တာပေါ့။ အို... ရင်တွေခုန်နေ လိုက်တာမှ မပြောနဲ့ တော့။

ဆိုင်ရောက်လို့ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်တွေနဲ့ စာအိတ်ကို ကြည့်လိုက် တော့ 'ကိုဘေကြီးအတွက်' လို့ လက်ရေးဝိုင်းဝိုင်းကလေးတွေနဲ့ ရေး ထားတာ တွေ့တယ်။ ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံပေါ်က ပြုတ်ကျနေတုန်းပဲ ။ စာအိတ် ကို မဖွင့်ရက် ဖွင့်ရက်နဲ့ ဖွင့်လိုက်တော့မှ စာအိတ်ထဲက တစ် ထောင်တန်လေးရွက် ထွက်လာတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် လေထီးမပွင့်ဘဲ မြေကြီးပေါ်ကို ဒီအတိုင်း ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ထောင်တန် တွေကို ကိုင်ရင်း ငိုနေမိတယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး တိရစ္ဆာန်အရိုင်း တစ်ကောင်လိုပဲ ဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်လာမိတယ်။

ဘုရားစူးရစေရဲ့ ...ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိတာ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ပါ။ စာတစ်စောင် မဟုတ်တောင် စာတစ်ကြောင်းပါ။ စာတစ်ကြောင်း မ ဟုတ်တောင် စာတစ်လုံးပါ။ အဲဒီစာတစ်လုံးက ကျွန်တော့်ဘဝပဲ။ အခု

တော့ ငွေလေးထောင်တဲ့ ။

နောက်တစ်နေ့ သူ့ကို ကျောင်းလိုက်ပို့နေကျ လမ်းကနေ ကျွန်တော် စောင့်ပါတယ်။ ပညာတတ် မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သိပ်မလှတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ ရောက်မလာဘူး။ ကျွန်တော်များ နောက်ကျလေသလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သူ့အိမ်ကို သွားတော့ သူ့ကို အိမ်မှာ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စောင့်နေကျနေရာက ပြန်စောင့်ပေမယ့် သူ ထွက်မလာပါဘူး။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဆက်တိုက် ကျွန်တော် စောင့်ပေမယ့် သူ လုံးဝမလာတာနဲ့ သူ့အိမ်ကို အရဲစွန့်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ရတဲ့ စကားလုံးက တစ်ခွန်းတည်းပါ။

"သမီးက စာမေးပွဲပြီးသွားပြီလေ ကျောင်းသွားစရာမှ မလိုတော့ဘဲ"

ကျွန်တော် လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါဆိုရင် သူက ကျွန်တော့်ကို ကားဂိတ်ကြိုပို့စရိတ် လေးထောင်ပေးသွားတာပေါ့။ အဲဒီအတွေးရဲ့ အသံဟာ နှလုံးသားမှာ မြားတစ်ချောင်းလို ခုန်နေတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် သူတို့ အိမ်ရှေ့ကို အခါခါရောက်ပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ကြပါဘူး။ သူနဲ့ လည်း နှစ်ခါလောက် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာအရိပ်အယောင်မှ သူ့ဆီက ကျွန်တော် ပြန်မရဘူး။ ပထမတစ်ကြိမ်က သူ့ဆံပင်တွေကို လျှော်နေတဲ့ အချိန်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ်ကတော့ သူ့အိမ် ဝရန်တာမှာ သူ ထွက်ရပ်နေတာ။ ဆံပင်တစ်ထွေးကြီးက လေထဲမှာ မျောလို့ ရယ်။

သူ့ဆံပင်တွေကို တွေ့တော့ ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်မိတော့မလို့ ။ အသိစိတ်ကို မနည်းကြီး ချုပ်တည်းထားလိုက်ရတယ်။ 'ဆံပင်တွေ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမ၊ ငါ့အသည်းနှလုံးကို ဆံပင်တွေ

နဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ညှစ်သတ်သွားတဲ့ မိန်းမ' လို့ ရင်ထဲမှာ အော်ပစ်လိုက်တာ အသံအကျယ်ကြီးပဲ။ ရင်ထဲက အသံဆိုတာ ကိုယ်ပဲ ကြားတာဆိုတော့ သူ မသိဘူးပေါ့လေ။

သူ့ကို ကားဂိတ်ကြိုပို့ မလုပ်တော့ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာအလုပ် မရှိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ပဲ သူ မရှိရင် သူ့အလုပ်ကို မလုပ်ရတော့ရင် ကျွန်တော်ဟာ လူပိုတစ်ယောက်ဆိုတာ သတိထားမိသွားတယ်။ ကျွန်တော် အရက်ပြန်သောက်ပြီး အရင်တုန်းက လို ခပ်ပေပေနေပေမယ့် သူ့ကို မေ့မရတော့တာ အမှန်ပဲ။

ဒီကိစ္စကို အန်ထုတ်ပြစရာကလည်း ကျွန်တော့် ဘော်ဒါတွေပဲရှိတော့ သူတို့ ကို အရက်မူးမူးနဲ့ ပြောပြမိတယ်။

"အမှန်တော့ ငါ မှားတာ အမှန်ပဲ"

"ဟာ...မင်းပြောတာ ဘာတွေလဲကွာ၊ အမှန်ရယ် အမှားရယ် အမှန်ရယ် ဟား...ဟား...ဟား... ဟား... ဟား..."

"မှန်မှန်မှားမှား... မှားမှားမှန်မှန်ပေါ့ကွာ"

"ဘေကြီးရဲ့ အမှန်... ဘေကြီးရဲ့ အမှား... မှားမှားမှန်မှန်...ဒန်တန်တန်"

ထကတဲ့ ကောင်က က၊ ပေါက်တတ်ကရ အော်တဲ့ ကောင်က အော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စကားက ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက ဒီကိစ္စရဲ့ ဖြစ်ရပ်အမှန်က ကျွန်တော့်ရဲ့ အခွင့်အရေး မယူတတ်ခဲ့တဲ့ အမှားကြောင့် ဆိုတာ ဧကန် မှန်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာပါ။

ကားဂိတ်ကို ကြိုပို့လုပ်ရတဲ့ နေ့တွေမှာ ကျွန်တော် သူ့ကို ဖွင့်ပြောသ

င့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖွင့်ပြောလို့ အဆင်မပြေရင် အဲဒီ အခွင့်အရေးကလေးပါ လက်လွှတ်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေတော့ မပြောဖြစ်ဘူး။ ပုံပြင်ထဲကလို တစ်နေ့တစ်လုံး ရွှေ့ ဥပေးနေတဲ့ ငန်းကို ဗိုက်မခွဲရက်ဘူးဗျာ။ အခုလို လေးထောင်နဲ့ စာရင်းပြတ် လုပ်သွားမယ်မှန်း သိရင် ဖွင့်ပြောလိုက်တာပေါ့။

ကျွန်တော် မူးမူးနဲ့ သူတို့ အိမ်ရှေ့ကို လေးငါးခေါက် ရောက်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်မှ ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ အထူးတလည် ဂရုမစိုက်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့ အိမ်ရှေ့ကို လာတဲ့ အတွက် သူတို့ မှာ ဘာအပြောင်းအလဲမှ မရှိဘူး၊ နေမြဲထိုင်မြဲပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ခွေးလေခွေးလွင့်တစ်ကောင်လို သူတို့ အိမ်ရှေ့ က ဖြတ်ဖြတ်နေရတာကို ကြာလာတော့ ရင်ထဲမှာ နာလာတယ်။ ဒါနဲ့ မသွားဖြစ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော် သူ့ဆံပင်တွေကို အရမ်းလွမ်းရင် သူတို့ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံမှာ သွားထိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ လေးငါးရက်နေတော့ သူ အိမ်က တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာ ကာတွန်းစာအုပ်တွေကိုင်လို့ ။ 'ဖူးသစ်' စာအုပ်အငှားဆိုင်ကို လာတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့နောက်ကနေ လိုက်လာမိတယ်။ သူက ကျောမှာ ချထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ပခုံးကို ကျော်ယူပြီး ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ချပစ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ မေးတယ်။

"ဘာကိစ္စလဲ"

"နောက်... ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့ ၊ ငွေမက်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ စေတနာနဲ့ ပါ

"

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြီးပြီး ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ထွက်လာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘူးခင်ဗျ။
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်ဘဲ နေလိုက်တာပေါ့။
ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက နောက်တစ်ခါ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရင် ကျွန်တော် စိတ်
ကောက်သွားတာကို သူက ဘာညာဆိုပြီး ပြန်လာချော့ပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် တစ်ပတ်လောက်အထိ သူနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ပါဘူး။
တစ်ည အရက်ဆိုင်ထိုင်နေတုန်း အောင်တိုးက ဝင် လာပြီး စပ်ဖီးဖီးနဲ့
ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

"ဘေကြီး မင်းကောင်မလေး လင်ယူတော့ မလို့ တဲ့ "

"ဟေ့ကောင် ငတိုး၊ အာဘရိတ် မပေါက်နဲ့ ကွာ၊ ဘာတွေ လာပြော
နေတာလဲ၊ ငါ ထ ဘေလိုက်ရမလား"

ကျွန်တော့်ဒေါသသံကြောင့် ငတိုး နည်းနည်းတော့ ရွံသွားတယ်။ ဟု
တ်တယ်လေ... ကျွန်တော်က ထစ်ခနဲရှိရင် ထထဘေတတ်လွန်းလို့
ရပ်ကွက်ထဲက ကျွန်တော့်ကို ဘေကြီးလို့ ခေါ်ကြတာ။ အမှန်တော့ ကျွန်
တော့်နာမည်အရင်းက မြင့်စိုးပါ။

"ဒါတော့ ငါမသိဘူးကွာ၊ ရပ်ကွက်ထဲ လမ်းထဲမှာ ပြောနေတာ ကြား
လို့ ပြောတာ"

"မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ"

ကျားဟိန်းသလို ကျွန်တော့်အသံကြောင့် အရက်ဆိုင်ထဲက ဆူညံနေ
တာတွေ နည်းနည်းတိတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကို
လှမ်းကြည့်ကြတာပေါ့။

"ဘေကြီး ဖြည်းဖြည်းကွာ မင်းကလည်း ... ငတိုး ကန်ချင်ရင်
တခြားဟာ ကန်ကွာ... သူ မကြိုက်တာ မကန်ပါနဲ့ "

"ယောက်ဖရာ... အေးဆေးပေါ့ကွာ...အားလုံး တစ်ထိုင်တည်းပဲဟာ၊
ကဲ...ဆွဲစရာရှိတာ ဆွဲကွာ"

ဘေးက ဘော်ဒါတွေဝင်ပြီး ပွဲထိန်းပေမယ့် ကျွန်တော်က မရတော့
ဘူး။ ဒီလူတွေအားလုံးကို ရည်ရွယ်ဦး နဲ့ သမီးရည်းစားပါလို့ ထင်တာကို
မှီ န်းနေခဲ့တော့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို လျှော်ပစ်လိုက်လို့ မှ မရတော့တာ။

"ငတိုး...မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်"

"ရေလားလေး ဝင်းနိုင်တို့ အုပ်စု၊ အန်တီဝင်းရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်၊
အင်း... ပြီးတော့ ဖူးသစ်စာအုပ်ဆိုင်က မသိန်းအေး၊ ရေထည့်တဲ့
အပျိုကြီးမ"

"တော်ပြီ"

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်ပြီး ဝင်းနိုင်တို့ အုပ်စုကို ရှာတယ်။
တွေ့လို့ မေးတော့ သူတို့ လည်း ကြားလို့ ပြောတာဆိုတဲ့ အဖြေကလွဲပြီး
ရေရေရာရာ ဘာမှ မရှိလှဘူး။ ဒါ ဆိုရင်တော့ ငတိုးမှာ အပြစ်မရှိတော့
ဘူးပေါ့။ အဲဒီညက ကျွန်တော် တော်တော်လေး မူးပစ်လိုက်တယ်။
ဘော်ဒါတွေကလည်း ကျွန်တော့်ဘက်က နာတဲ့ သူက နာကြပေါ့လေ။
သူတို့ က အဲဒီလိုပြောလေ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် တက
ယ့်သမီးရည်းစားလို့ ထင် လာလေပဲ။

နောက်ဆုံး အဲဒီကိစ္စကို သူကိုယ်တိုင်ကိုမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လမ်းထိပ်
က သွားစောင့်ပေမယ့် ပထမနေ့မှာ မတွေ့ဘူး။ ဒုတိယနေ့ကျတော့မှ သူ
ရယ်၊ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရယ် ထွ
က်လာတာ တွေ့တယ်။ သူက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ စကားတွေပြောလို့ ဆံ
ပင်တွေကိုလည်း ကျစ်ဆံမြီးအရှည်ကြီးနှစ်ချောင်း ခွဲကျစ်လို့ ၊
ကျစ်ဆံမြီးအဖျားမှာ အနီရောင် ဖဲကြိုးကလေးတွေ စည်းထားလို့ ။

ဧည့်သည် တွေပါလို့ ကျွန်တော် လျှော်ပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အပြန်ကျမှ ပဲ စာရင်းရှင်းမယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေတာကို သူလည်း လှမ်းတွေ့မှာ ပါ။ ကျွန်တော့်နားကို ရောက်ခါနီးကျမှ သူ့ဘေးနားက လူက သူ့ရဲ့ လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်တယ်။ သူကလည်း အဲဒီလူကို အပြုံးနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း သူ့လက်ချောင်းတွေက အားရပါးရ ကိုင်ဆုပ်ပစ်လိုက်တာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အုတ်ခုံပေါ်မှာ သရဲတစ်ကောင်လို ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က အားလုံး တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မတွေ့ဘူးပေါ့လေ။ အဖြေက မေးစရာမလိုဘဲ ရှင်းသွားပါပြီ။

နောက် နေ့ မ န က် မှာ ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ကျွန်တော် တစ်ပိုင်းလောက် ကပ်ပြီးနေပြီ။ ပြီးတော့ သူနဲ့ အတူတူ လျှောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘူတာကား ဂိတ်လမ်းကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်ဗျာ။

ဘူတာရောက်တော့ ထိုင်နေကျလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ငေးနေတုန်း ပြုန်းခနဲ သူ့ကို သွားတွေ့တယ်။ သူရယ် ဟိုတစ်နေ့က တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ ပြောင်းဖူးပြုတ်ဆိုင်မှာ ပြောင်းဖူးတွေရွေးလို့ ၊ ကျစ်ဆံမြီးကို မနေ့ကလိုပဲ ကျစ်ထားလို့ ။ ဒီဆံပင်တွေကို တခြားလူ လက်ထဲ ကျွန်တော် ထည့်ပေးလိုက်ရတော့မှာ လား။

ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နားက အာမက်တို့ အပ်ချုပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုတော့ ကျွန်တော် အသေးစိတ် မပြောချင်တော့ဘူးဗျာ။ အာမက်တို့ ဆိုင်ကရတဲ့ ကတ်ကြေးနဲ့ သူ့ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲပြီး အရင်းကနေ ဆွဲညှပ်ပစ်လိုက်တယ်။

အော်သံ...ဟစ်သံ...ငိုသံ...ဆွဲသံ... ထိတ်လန့် တကြားအသံတွေ...။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် ထောင်ကျပါတယ်။

သူကတော့ အဲဒီလူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူက ဆံပင်အတုနဲ့ ဆံထုံး ထုံးရတယ်ဆိုပဲ။ ဒါ တစ်ခုတည်းနဲ့ တင် ကျွန်တော် ထောင်ကျတာ တန်တယ်လို့ အမြဲ ကျေနပ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ သူ ဘယ်တော့မှ ဆံပင်အရှည်မထားတော့ ဘူးတဲ့ ။ သူ့ဆံပင်ကို ကုပ်ဝဲပဲ ထားတော့တယ်တဲ့ ။ ထောင်ဝင်စာ လာ တွေ့တဲ့ အောင်တိုးက ပြောတာပါ။

ကောင်းတာပေါ့။ နောက်တစ်ခါ သူ ဘယ်သူ့ရဲ့ နှလုံးသားကိုမှ ဆံပင်တွေနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး ညှစ်သတ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်တော့ နိုင်နိုင်ဝင်း ဆိုတဲ့ မုန့်စိမ်းပေါင်းရောင်းတဲ့ ကောင် မလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ နိုင်နိုင်ဝင်းလည်း မုန့်စိမ်း ပေါင်း မရောင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အခု ဘာလုပ် စားနေသလဲ သိလား။

ဆံပင်တွေ လိုက်ဝယ်နေတာခင်ဗျ။

သူတို့ လမ်းထဲကို ဖြတ်ပြီး သူတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်တိုင်း အသံကုန် ' ဆံပင် အကျွတ်တွေ ဝယ်တယ်... ဆံပင်တွေဝယ်တယ်' လို့ အသံကုန် အော်ဟစ်ရတာ သိပ်အရသာရှိတာပဲဗျာ။

* * *